Pri hladnejšemu vremenu se priporoča **Straschill'ova grenčica iz zelenjave** vzeti. Ista segreje prijetno truplo in prepreči prehlajenje.

poslancem pa izraža shod o g o r č e n o n e z a u p n i c o !“

Predsednik g. Girstmayer dal je to rezolucijo na glasovanje. Bila je tako rekoč e d n o g l a s n o s p r e j e t a in to z velikim navdušenjem. Le v ozadju (blizu vrat!) je bilo 7 prvaških šribarčkov, ki so izzivali in proti glasovali. Vodila sta jih neki Žebot iz Celnice na Muri in urednik „Straže“ Kemperle. Kmetje so bili hudo razburjeni nad temi izzivači in so jih hoteli takoj na sveži zrak spraviti. Le posredovanju urednika Linharta in drugih rediteljev se je posrečilo preprečiti, da ne bi ti fantički poštene „batine“ dobili. Kmetje se naravno ne pustijo od pisarčkov in plačanih farških agitatorjev izzivati. Korošec je te fantičke pač komandiral na shod, da bi shod razbili. Kajti sam se ne upa na kmetski shod. Ali ta želja se ni črnuhom uresničila.

K besedi se je oglasil potem neki pisar Žebot, ki se je imenoval „posestnika“. Kakšni posestnik je, to vedo njegovi sosedi prav dobro. Fant je prosil, da se mu zasiguri „osebno varnost“, kakor da bi bili napredni kmetje takšni, kakor klerikalci, ki pobijajo politične nasprotnike. Seveda se mu je to „osebno varnost“ zasigurila in Žebot je prišel na oder ter — molčal. Kmetje niso hoteli fantička poslušati in med gromovitimi „fej“-klici jo je moral popihati. Urednik Linhart ga je spremil, da se mu ni nič zgodilo. Potem je nastopil urednik „Straže“ Kemperle in govoril v — nemškem jeziku. Druzega ni mogel povedati, nego da je premalo slovenskih uradnikov. Potem so kmetje pričeli „fej“ klicati in žvižgati, tako da jo je moral tudi ta gospodek bled ko zid odkuriti. In tudi njega se je spremilo, da se mu ne bi kaj pripetilo . . .

Tako je bil naš shod s kratkim končnim govorom urednika Linharta končan. N a j b o l j š i i n n a j v e l j a v n e j š i k m e t j e m a r i b o r s k e g a i n s o s e d n i h o k r a j e v s o i z p r e g o v o r i l i s v o j e m n e n j e. In povedalo se je, da ljudstvo obsoja zločinsko prvaško politiko, da ne mara za brezvestno obstrukcijo in da bode kmalu čas prišel, ko se b o d e p r v a š k e h u j s k a č e z ž e l e z n o m e t l j o i z š t a j e r s k e n a š e d o m o v i n e p o g n a l o. Pričeli smo in nadaljevali bodemo. Z veselim ponosom pa rečemo že danes: m a r i b o r s k i o k r a j j e n a š! Napredne misli ne bode konec in **slovenski ter nemški kmetje bodejo skupno delovali za boljšo gospodarsko bodočnost!**

Schicht Stearin-sveče
LEDA
najfinejša vseh mark! Apartni, elegantni zavoj!
Ne tečejo! **Ne** kadijo!
Ne dišijo! **Ne** delajo saj!
Gorijo s svetlim, mirnim plamenom. 872

„Narodna stranka“ v agoniji.

Celjski **„Narodni dnevnik“**, ki so ga ustanovili s toliko kričanjem in bobnanjem, **poneha z novim letom izhajati.** To je „božično darilo“, ki ga klavrna dohtarsko-prvaška stranka štajerskemu ljudstvu podaja. In ljudstvo se veseli te novice.

„Narodni dnevnik“ torej ne bode več izhajal. Zmanjkalo je denarja, v kolikor ga je sploh kedaj bilo. Zmanjkalo je pa tudi kredita. „Narodni dnevnik“ je pravzaprav vedno le na kredit živel in je imel vsled tega nekaj „hochstaplerskega“ na sebi. Zdaj pa je splaval tudi kredit po Savinji . . .

„Narodni dnevnik“ nam ni bil nikdar nevaren, zato tudi njegova smrt ni preveč važna. Pisan je bil v našemu ljudstvu tujem mišljenju in tuji besedi. Razumeli so ta list k večjem tisti našemljeni slovenski „inteligenti“, ki so svojo kmetsko pokoljenje z mestnim lakom pobarvali. In še tem ljudem, ki so vendar za vsak narod le parasiti, bil je „Narodni dnevnik“ predolgočasen. Ljudstvo samo pa je bralo pri temu listu k večjem naslov in še ta naslov ni bil vabljiv za psiho našega ljudstva. Pesniki ne znajo časnikov pisati, tudi slabi pesniki ne. Čerlier naj ostane pri svojem koniju.

kaj izgubi? Ne mislimo namreč na upnike, ki zdaj Spindlerjeve fantazije proklinjajo. V moralnem oziru mislimo, da nikdo ničesar ne izgubi. Kdo je čital „Narodni dnevnik“? Njegovi dopisniki! Kdo je dopisoval v „Narodni dnevnik“? Njegovi čitatelji! Učitelji, ki hočejo pomanjkanje svojih pedagoških vednosti s politično frazo prikriti, advokati, ki jim je dal nekdo nesrečno misel v glavo, da postanejo ljudski tribuni, medtem ko dosežejo k večjem don Kišotovo stopinjo, pisarji teh advokatov, ki se s politiko pečajo, kèr jim njih šefi premalo plačujejo, da bi si dovolili kak dražji šport, študenti, ki so večni študenti in (kot smetana na mleku) kakšni kapitalistu podobni „kmet“ à la Roblek. To je vse! A to ne more nikomur zadoščati. Tej družbici se ljudstvo ne dá vpreči. Zato je moral „Narodni dnevnik“ skesano svojo prazno glavo nagniti in umreti . . .

Konec tega lista gotovo ni politično važni dogodek, kajti „Narodni dnevnik“ ne zapušča nobene „občine zvestih čitateljev in prijateljev“. Pomen ima to ponehanje brezvplivnega lista zaradi tega, kèr označuje p r o p a d a n j e c e l e „n a r o d n e s t r a n k e“ s p l o h!

Par let je minulo, odkar je Alojzij Spindler iz ljutomersko-ormožkih goric udaril s peto v zemljo; in zemlja se je odprla ter izbruhnila „narodno stranko“ z „Narodnim dnevnikom“ vred . . . Mi smo takoj vedeli, da narodne trompete niso iz zlata delane. In imeli smo prav . . .

„N a r o d n a s t r a n k a“ n i i m e l a n i k d a r p r o g r a m a i n n i k d a r d o s l e d n o s t i. Šviga-švagarstvo pa se v politiki ne vzdržnje. Polovičarstvo nima bodočnosti. Politična stranka mora biti kakor iz železa vlita. En cilj in ena pot! Ne pa smet, ki jo pihlja veter čez cesto v jarek . . . V čem je bila „narodna stranka“ dosledna? V ničemur! Vsako točko svojega programa je izdala! Vse stanove je hotela zastopati in vsem stanovom je škodovala. Za politično penzijo davno že zrele ljudi á la Ploj je enkrat napadala, drugič pa hvalila. Obstrukcijo je enkrat priporočala, drugič obsojala. Nemščino je enkrat hvalila, drugič sramotila. Psovke so ji bile edino sredstvo!

Na lastni svoji gnilobi umira ta „narodna stranka“. In noben petelin ne bode za njo zapel . . .

Novice.

Popravek. Objavili smo v zadnjih številkah inzerat „Franz-žganje „Diana“. Samo ob sebi umevno je, da je ta izdelek tako zvano imenitno f r a n c o s k o ž g a n j e, katerega imenujejo Nemci splošno „Franzbranntwein.“ Tudi pri nas je ta izdelek pod tem zadnjim naslovom najbolj znan. S tem da svojo malo napako popravimo, zamoremo obenem z vsem prepričanjem f r a n c o s k o ž g a n j e „D i a n a“ najtopleje priporočati!

Kmetska pesen. Zadnjič enkrat slišal je eden naših prijateljev v neki gostilni v ormožkem okraju starega kmetiča sledečo pesmico peti, katero objavimo le v dokaz, kako naše ljudstvo o gotovih stvareh misli. Pesmica se glasi:

I.
Župnik je prav luštna stvar,
On si poje le vsikdar;
Žalost ga ne spremeni,
Če glih mrtvo vse leži.

II.
Kmet se mrtveca boji,
Župnik se ga veseli!
Če le pride pravit kdo,
Močno veseli ga to.

III.
Župnik je na svetu kaj.
Kmetu pride: zdaj mi daj!
Ofna žaklje no veli:
Meni kruha že fali. . .

IV.
Kmet mu z lajte grabit gre,
Vrže mu prašički dve:
To Vam iz ljubezni dam,
Ker jaz tudi malo mam.

V.
Pa je deno suhi tak,
Vbogi župnik siromak!
Vse kar nima, prosi pa,
Vse se njemu rado da.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Kmetje mariborskega okraja, zapomnite si! Na našem nedeljskem shodu se je zbralo gotovo 600 poštenih, delavnih in splošno spoštovanih kmetov. Klerikalni list „S t r a ž a“ imenuje te kmete **„posilnemške magnate iz okolice“**, ki nastopajo iz **„nečednih egoističnih vzrokov“.** Nadalje pravi, da so ti kmetje **„zapeljani in odvisni delavci“** ter **„frakarski purgarji“.** Ta škandalozni list piše nadalje, da so ti kmetje tam „topo, polni sovraštva in neukročene strasti sedeli ob dobro obloženih mizah“. **Duhovniški slovenski list vas kmete torej na nesramni način psuje in zasramuje.** To je list tistega kaplana dr. Korošca, proti kateremu je šele zadnjič 70

Iz našega državnega zbora.

Poročali smo že, da je vlada barona Bienretha odstopila, da je sesar ta odstop sprejel, ali obenem želel da uraduje Bienerth s svojimi ministri naprej. Baron Bienerth skušal bode zdaj, sestaviti novo listo ministrov. Dosedanji ministri dr. Weisskirchner (trgovinski minister), pl. Georgi (deželnobrambeni minister) in grof Stürkh (minister za poduk) bodejo brškone ostali. Bienerth vodi vlado od 15. nov. 1908 sem. Dogodek češkega poslanca dr. Stransky povzročil je mnogo pozornosti. Ta češki junak je namreč nemškega fabrikanta Rosenau hudo žalil. Vsled tega ga je Rosenau pozval na dvoboj. Ali pogumni dr. Stransky je stisnil rep med noge in bil tih. O stvari se bode še v javnosti govorilo. Naše slike kažejo omenjene osebe.

Zahtevajte
povsod
„Štajerca“.